

Razmatranje: ponedjeljak 1. tjedna adventa

Razmišljanja koja mogu voditi našu molitvu na početku nove liturgijske godine u Crkvi.

- Isus dolazi biti među nama
- Uvijek možemo doći k Njemu
- Rastimo u prijateljstvu s Isusom kroz molitvu

KAKO započinje nova liturgijska godina, ponovno prolazimo kroz otajstva Kristova života – Njegove

radosti, boli i uskrsnuće u slavi. Ove dane započinjemo veseleći se Njegovu rođenju, a zatim nastavljamo razmatrati Njegov život, smrt, uskrsnuće i uzašašće, sve do svetkovine Duhova, kada nam On šalje Duha Svetoga da bude s nama uvijek, do svršetka svijeta (usp. Mt 28,20).

Znamo da ovo godišnje ponavljanje njegovih otajstava nije samo pobožno prisjećanje. “Liturgijska godina, koju pobožno njeguje i prati Crkva, nije hladan i beživotan prikaz prošlih događaja, niti jednostavan i ogoljen zapis nekog davnog vremena. Ona je prije svega sam Krist, koji uvijek živi u svojoj Crkvi.”[1] U svakom liturgijskom vremenu Crkve osobno smo uvučeni u trenutak ili određeni vid Kristova života – onoga Isusa koji je hodao ulicama Galileje. Jer *Iesus Christus heri et hodie, Ipse et in saecula* – “Isus

Krist jučer i danas isti je – i uvijek” (Heb 13,8).

Krist je živ, i možemo Ga upoznati i ljubiti. Štoviše, možemo živjeti u njemu.

U ove dane došašća ponovno živimo u iščekivanju Mesije. “Dolazi čas njegov, neće zakasniti,”[2] moli Crkva. Još jednom, Isus dolazi u naš svijet i želi postati prisutan u našim životima. Dolazi s željom da nas prati na našem svakodnevnom putu. Želi da s njim dijelimo svoje radosti, da mu povjerimo svoje tuge. Želi nas tješiti i dati nam snagu potrebnu za ispunjavanje našeg svakodnevnog poslanja. Trebamo mu zahvaliti za ono što ponovno proživljavamo u ove dane: da je Bog postao čovjekom kako bismo mi mogli postati djeca Božja i živjeti uz njega.

NEKI OD ONIH koji su susreli Isusa dok je hodao zemljom čineći dobro mogu nas naučiti kako se približiti Učitelju. Kada je Isus ulazio u Kafarnaum, pristupi mu jedan satnik, moleći ga i govoreći:

“Gospodine, sluga mi leži kod kuće uzet, u strašnim mukama” (Mt 8,5-6).

Današnja liturgija stavlja pred nas ovaj prizor iz Gospodinova života. Taj dobar čovjek, poganin, duboko je patio zbog bolesti svoga sluge kojeg je iskreno cijenio. Suočen s vlastitom nemoći da mu pomogne, reagira mudro i ponizno, ispunjen vjerom. Traži Isusa i otvoreno mu iznosi svoju bol. Nije potrebno da išta traži – jednostavno opisuje situaciju i otvara svoje srce.

I mi imamo svojih teškoća i žalosti; i mi imamo prijatelje koje želimo vidjeti ozdravljene. I mi želimo osjetiti da nam ruka Gospodnja pomaže. Zato se, poput ovog satnika, utječemo Isusu s povjerenjem. Dobro

je prisjetiti se koliko nam je On potreban i s kolikim žarom On želi pomoći. Uistinu je utješno znati da u svakom trenutku možemo doći k njemu u krajnjoj jednostavnosti: Isuse, imam probleme koje ne znam riješiti i koji mi oduzimaju mir. Vjerujem, ali znam da mi ponekad nedostaje pouzdanja u tebe. Još moram naučiti predati ti svoj život u potpunosti.

Danas želimo nasljedovati satnika iz Evandjelja i otvoriti srce Gospodinu. U tišini svoje molitve polažemo pred njega svoj život i svoje potrebe. Nalazimo mir, znajući da sada On preuzima brigu o nama.

“GOSPODINE, nisam dostojan da uđeš pod krov moj; nego samo reci riječ, i ozdravit će sluga moj.” (Mt 8,8) Uvijek nas iznova dirne vjera tog satnika!

Vjera koja je i samoga Isusa zadivila: *“Zaista, kažem vam, ni u Izraelu ne nađoh tolike vjere”* (Mt 8,10). Ta je vjera velika, ali ujedno ponizna i jednostavna, izražena riječima koje Crkva stavlja na naša usta prije svete pričesti.

Svakog se dana možemo približiti Isusu u Euharistiji, i želimo to činiti s takvom vjerom u Isusovu moć i s takvom poniznošću. Sveti Josemaría Escriva je rekao: „Ne mogu shvatiti kako bi itko mogao živjeti kao kršćanin, a ne osjećati potrebu za neprekidnim prijateljstvom s Isusom – u Riječi i u Kruhu, u molitvi i u Euharistiji. I lako razumijem načine na koje su vjernici kroz naraštaje izražavali svoju ljubav prema Euharistiji – bilo javnim pobožnostima kao izrazom vjere, bilo tihim, jednostavnim činima u miru crkve ili u intimi svoga srca.”[3]

U presvetoj Euharistiji i u nutrini našeg srca možemo hraniti prijateljstvo s Isusom. On je uvijek uz nas – da nas ojača svojom milošću, da nas utješi svojom prisutnošću i iskaže nam ljubav.

I kad fizički ne možemo biti blizu Isusu u Presvetom Sakramentu, uvijek Mu se možemo približiti u tišini skrušenog srca, kao što je to često činila naša sveta Majka Marija (usp. Lk 2,19).

Na pragu nove liturgijske godine, možemo zamoliti našu Gospu da nas prati i pomogne nam ući dublje u svaki trenutak života njezina božanskog Sina.

.....

[1] Pio XII., Enciklika *Mediator Dei*, br. 165.

[2] Liturgija časova, ponedjeljak 1. tjedna došašća, kratko čitanje (usp. Iz 14,1).

[3] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 154.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-
ponedjeljak-prvog-tjedna-adventa/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-ponedjeljak-prvog-tjedna-adventa/)
(13.03.2026.)